ARREST VAN HET HOF
VAN 5 DECEMBER 1973 [1]

Neufeld & Co.
tegen Hauptzollamt Hamburg-Waltershof
(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg)

„Compenserende omzetbelasting"

Zaak 125-73

Samenvatting

Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Verwerkte produkten bedoeld in artikel 1, sub d, en in de bijlage bij verordening nr. 19 — Heffing — Berekening daarvan — Compenserende omzetbelasting — Inaanmerkingneming daarvan — Verbod

(Verordening nr. 19 van de Raad, art. 14; verordening nr. 55 van de Raad, art. 7)

De artikelen 14 van verordening nr. 19 van de Raad der EEG van 4 april 1962 en 7 van verordening nr. 55 van de Raad der EEG van 30 juni 1962 dienen aldus te worden verstaan dat het bij invoer der in artikel 1, sub d, en in de bijlage bij verordening nr. 19/62 bedoelde verwerkte produkten aan compenserende omzetbelasting geheven bedrag niet van de heffing moet worden afgetrokken.

In de zaak 125-73

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Finanzgericht Hamburg (IVe Kamer), in het aldaar aanhangig geding tussen

NEUFELD & Co., te Berlijn,

en

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-WALTERSHOF,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van artikel 14 van verordening nr. 19 van de Raad van 4 april 1962 (PB 1962, nr. 30) juncto artikel 7

1 — Procestaal: Duits.

van verordening nr. 55 van de Raad van 30 juni 1962 (PB 1962, nr. 54) met betrekking tot het in aanmerking nemen van de compenserende omzetbelasting en de aan denaturering verbonden kosten bij de heffing voor op basis van granen verwerkte produkten,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, A. M. Donner en M. Sørensen, Kamerpresidenten, R. Monaco (rapporteur), J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh en A. J. Mackenzie Stuart, Rechters,

Advocaat-Generaal: J. P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en het procesverloop

Overwegende dat de feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

1. Ten einde de graanproducenten der Gemeenschap, naast een garantie voor bepaalde marktprijzen, ook een afzet- en inkomensgarantie te bieden, bevatte verordening nr. 19 voor de in de afzonderlijke Lid-Staten meest verbouwde graansoorten, met name tarwe en gerst, alsmede voor maïs en rogge in de Lid-Staten met een aanmerkelijke produktie daarvan, een systeem van heffingen dat beoogde het verschil tussen de wereldmarktprijzen en de gegarandeerde binnenlandse prijzen te compenseren (artikelen 4 en 10 van verordening nr. 19).

Met dit systeem moest worden bereikt:

— dat ingevoerde granen op het gebied waar de basisrichtprijs gold, dat wil zeggen de betrokken binnenlandse markt, niet beneden de basisrichtprijs konden worden aangeboden, en

— dat de binnenlandse marktprijzen zodoende zouden worden beschermd tegen de fluctuaties der wereldmarktprijzen en gestabiliseerd op het niveau van de basisrichtprijs.

Voor de overige niet in artikel 4 van verordening nr. 19 genoemde basisgraansoorten in de zin van artikel 1 dier verordening, welke in de afzonderlijke Lid-

Staten van minder belang waren, was een zo verstrekkende prijsgarantie niet nodig.

Derhalve bevatte verordening nr. 19 voor die graansoorten geen op een systeem van gemeenschappelijke prijzen gebaseerde garantie voor bepaalde binnenlandse prijzen. Voor de invoer van de in artikel 4 van verordening nr. 19 niet genoemde graansoorten was evenwel een systeem van heffingen voorzien (artikel 8 van verordening nr. 19), ten einde te verhinderen dat die graansoorten de beschermde soorten door vervangingsconcurrentie zouden verdringen. De heffingen moesten de prijs der ingevoerde granen in die mate doen stijgen dat deze slechts tegen prijzen konden worden aangeboden welke de richtprijzen der beschermde graansoorten zo dicht benaderden, dat de daarvoor geldende marktprijzen het niveau der richtprijzen konden bereiken.

Voor de in artikel 1, sub d, en in de bijlage bij verordening nr. 19 genoemde verwerkte produkten werd de heffing overeenkomstig artikel 14 dier verordening berekend en zij bestond uit:

— een variabel (forfaitair) element dat, voor de verwerkte produkten, vervaardigd op basis van de in artikel 1, sub a, genoemde grondstoffen, was vastgesteld op grondslag van de invloed uitgeoefend op de kostprijs van deze produkten door de heffingen die vastgesteld zijn voor de daarin verwerkte grondstoffen; het daaruit voortvloeiende bedrag werd naar gelang van de variaties in de op de grondstoffen toepasselijke heffingen (artikel 14, lid 1, sub A, a) herzien en werd voor de verwerkte produkten, die geen grondstoffen genoemd in aritkel 1, sub a, bevatten, rekening houdend met de marktomstandigheden van de sub a genoemde verwerkte produkten die daarmede het meest overeenkomen (artikel 14, lid 1, sub A, b) vastgesteld;

— een vast element, dat werd bepaald naar gelang de bescherming van de verwerkende industrie dit nodig deed voorkomen (artikel 14, lid 1, sub B).

De berekening dezer elementen en van de toe te passen heffing diende te geschieden overeenkomstig de criteria van verordening nr. 55.

2. Bij arrest van 12 mei 1971 in de zaak 76-70 (Wünsche tegen Hauptzollamt Ludwigshafen, Jurisprudentie 1971, blz. 393), heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat ter berekening van de drempelprijs der in artikel 4 van verordening nr. 19 genoemde granen, de basisrichtprijs onder meer moest worden verminderd met een vast bedrag overeenkomende met de invloed van bij invoer geheven binnenlandse belastingen zoals de Umsatzausgleichsteuer (compenserende omzetbelasting).

In deze zaak ging het om een in artikel 4 van verordening nr. 19 genoemd produkt, waarvoor die verordening een omvangrijk systeem van richtprijzen en daarvan afgeleide drempelprijzen voorzag.

Dit arrest leidde tot een reeks van processen, waarin de Duitse importeurs ook de aftrek der bij invoer op andere dan de in artikel 4 van verordening nr. 19 genoemde produkten geheven compenserende belastingen vorderden.

In twee arresten van 11 juli 1972 leidde het Bundesfinanzhof uit het in de zaak 76-70 gewezen arrest af dat de compenserende belasting eveneens moest worden afgetrokken van de heffing bij invoer van maniokmeel.

3. De firma Neufeld & Co. (verzoekster in het hoofdgeding) voerde in 1962 meel van maniok (tapiocameel), vallende onder tariefpost 11.06-A-I, uit Thailand in naar Duitsland en betaalde bij die gelegenheid de overeenkomstig artikel 14 van verordening nr. 19 en artikel 7 van verordening nr. 55 vastgestelde heffing. Zij wendde zich tot het Finanzgericht Hamburg (IVe Kamer) en vorderde onder andere dat de geheven omzetbelasting ten bedrage van 4 % der waarde van het maniokmeel van de heffing zou worden afgetrokken.

Bij beschikking van 16 maart 1973 schorste het Finanzgericht het geding en legde de volgende prejudiciële vraag voor aan het Hof van Justitie:

„Zijn de voor berekening van de heffingsbedragen voor verwerkte produkten (artikel 1, sub d, juncto de bijlage bij verordening nr. 19/62) beslissende artikelen 14 dier verordening en 7 van verordening nr. 55/62, gezien het arrest van het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen van 12 mei 1971 in de zaak 76-70, volgens hetwelk bij de berekening der drempelprijzen voor granen in het kader van artikel 4 van verordening nr. 19/62 een vast bedrag, overeenkomende met de invloed der bij invoer toegepaste binnenlandse fiscale lasten — zoals de compenserende omzetbelasting — van de basisrichtprijs moet worden afgetrokken, in die zin te verstaan dat het in elk afzonderlijk geval bij invoer aan compenserende omzetbelasting geheven bedrag op de heffing in mindering moet worden gebracht?"

4. De verwijzingsbeschikking is ingeschreven ter griffie van het Hof op 18 april 1973.

De firma Neufeld & Co., vertegenwoordigd door W. Röll, advocaat te Hamburg, de Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door C. von Arnim, en de Commissie der Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Kalbe, hebben overeenkomstig artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie schriftelijke opmerkingen ingediend.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Ter terechtzitting van 3 oktober 1973 hebben de partijen in het hoofdgeding en de Commissie van de Europese Gemeenschappen mondelinge opmerkingen gemaakt.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 7 november 1973 conclusie genomen.

II — Krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie ingediende opmerkingen

Overwegende dat de krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

A — Opmerkingen van de firma Neufeld & Co.

Verzoekster in het hoofdgeding geeft allereerst een uiteenzetting van de gevolgtrekkingen welke volgens haar uit 's Hofs jurisprudentie en met name uit het arrest in de zaak 76-70 kunnen worden afgeleid. Zij is van mening dat uit dit arrest blijkt dat de Duitse compenserende omzetbelasting het verboden effect ener heffing van gelijke werking als een douanerecht had, wanneer de binnenlandse prijs — waartoe de buitenlandse prijs der ingevoerde waren door een heffing wordt opgevoerd — zodanig was vastgesteld dat hij als bestanddeel der daarin in aanmerking genomen commercialisatiekosten een met de compenserende belasting overeenkomend bedrag zou omvatten. Ten einde het verboden effect ener heffing van gelijke werking te vermijden diende de aldus berekende heffing te worden verminderd met het bedrag aan onvermijdelijke commercialisatiekosten die voor de importeur ontstonden. Deze uitlegging komt overeen met het systeem van verordening nr. 19/62. Zij is eveneens in overeenstemming met dat van verordening nr. 55/62, welke slechts een uitvoeringsregeling van verordening nr. 19/62 voor verwerkte produkten vormt en waarbij een heffingsregeling werd ingevoerd die op dezelfde beginselen en dezelfde doelstellingen berust als de heffingsregeling van verordening nr. 19/62.

Overigens volgt uit artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55/62, alsmede uit de

vierde overweging van de considerans dat de wetgever gedenatureerd maniokmeel als een met voedergerst concurrerend produkt beschouwde hetwelk derhalve — met inachtneming van het verschil in zetmeelgehalte en andere kwaliteitsverschillen welke voor het gebruik bepalend zijn — noodzakelijkerwijze voor een met de richtprijs voor gerst overeenkomende prijs op de markt moest komen. Uit deze regeling volgt eveneens dat het bedrag van de heffing was vastgesteld aan de hand van een door de Raad op basis van bovenvermelde criteria gedane schatting, welke als zodanig voldoende geweest moet zijn om de vereiste prijsverevening tot stand te brengen.

Wil de verordening nr. 55/62 haar doel bereiken — namelijk om slechts dan een heffing op gedenatureerd maniokmeel te leggen wanneer het als een met voedergerst concurrerend produkt kon worden beschouwd en de heffing strikt noodzakelijk was ter bescherming van de nationale of communautaire producenten van voedergerst — dan diende de schatting van de Raad aan de hand van een voor alle Lid-Staten gelijk criterium te geschieden.

Met andere woorden, de schatting van de Raad kon haar doel — om noch te hoge, noch te lage heffingen op te leggen — slechts dan bereiken, indien zij erop was gericht de prijzen bij een bepaald commercialisatiestadium gelijk te maken; bij gebreke van zulk een oriëntatiepunt zou zij noodzakelijkerwijze arbitrair geweest zijn.

Het gaat er dus slechts om te bepalen op welk binnenlands commercialisatiestadium die schatting was gericht, althans welk stadium de heffingsplichtigen als zodanig konden en moesten aanmerken. In tegenstelling tot verordening nr. 19/62 bevat verordening nr. 55/62 te dien aanzien geen uitdrukkelijke regeling. Maar bij gebreke van aanwijzingen die op het tegendeel duiden en gezien de formulering der beide verordeningen, moet er van worden uitgegaan dat in verordening nr. 55/62 hetzelfde commercialisatiestadium wordt bedoeld als in verordening nr. 19/62. Is dit het geval dan volgt daaruit dat de schatting van de Raad er slechts op gericht kon zijn de prijs der litigieuze produkten aan die van voedergerst in het stadium der aankoop van de binnenlandse groothandel aan te passen, en wel met inachtneming der verschillen in kwaliteit en gebruiksmogelijkheden. Want zowel verordening nr. 19/62 als de verordeningen nrs. 13/64 en 14/64 waren bij de vaststelling van de drempelprijs der betrokken produkten uitgegaan van het groothandelsstadium.

De producenten verkochten hun produkten aan de groothandel, hetgeen zij nog steeds doen. De verkoopprijs, inclusief transportkosten, was gelijk aan de inkoopprijs in het stadium van de graangroothandel. Deze prijs omvatte alle kosten en voorheffingen, welke op voedergerst drukken alsmede alle tot op het groothandelsstadium ontstane commercialisatiekosten. Zodoende hield deze prijs in het betrokken tijdvak eveneens de direct of indirect op binnenlandse gerst drukkende omzetbelasting in. Bijgevolg omvatte de heffing voor met eosine behandeld maniokmeel eveneens alle commercialisatiekosten en voorheffingen, waarmede het concurrerende binnenlandse produkt werd belast. Wilde de in de Bondsrepubliek Duitsland bij invoer geheven compenserende belasting niet als een aanvullende heffing werken, dan diende het aanvankelijk door berekening vastgestelde heffingsbedrag opnieuw te worden verminderd tot de, eventueel forfaitair geschatte, compenserende belasting.

Bij de huidige stand der Duitse wetgeving is het echter niet mogelijk het van de heffing af te trekken bedrag forfaitair te berekenen. Neufeld besluit met het voorstel de gestelde vraag als volgt te beantwoorden:

„Artikel 14 van verordening nr. 19/62 en aritkel 7 van verordening nr. 55/62, welke beslissend zijn voor de berekening der op verwerkte produkten toepasselijke heffingsbedragen (artikel 1, sub d, juncto de bijlage bij verordening nr. 19/62) dienen aldus te worden verstaan dat de nationale rechter bevoegd is de heffing met

het in een bepaald geval aan compenserende belasting geheven bedrag te verminderen, voor zover de nationale wetgever geen algemene, op een overeenkomstige forfaitaire schatting gebaseerde, aftrek heeft voorzien.

De tot nog toe door de Bondsrepubliek Duitsland genomen maatregelen hebben de heffingen niet in voldoende mate verminderd."

B — Opmerkingen van de Bondsrepubliek Duitsland

De Bondsrepubliek Duitsland zet de doelstellingen der bij verordening nr. 19/62 ingestelde heffing uiteen en stelt dat de berekening van de heffing ter stabilisatie der prijzen niet voor alle onder die verordening vallende produkten op dezelfde wijze was geschied. Na een weergave der voor de grondstoffen vastgestelde berekeningswijze merkt zij op dat de berekening der heffing voor verwerkte produkten, waartoe gedenatureerd maniokmeel behoort, zich naar bijzondere regels richt, welke vervat zijn in artikel 14 van verordening nr. 19/62 en in verordening nr. 55/62. Want de heffing op verwerkte produkten kon niet volgens dezelfde criteria worden berekend als die op grondstoffen, daar er geen doorzichtige markt voor bestond met representatieve prijzen en kwaliteiten, op grond waarvan het mogelijk zou zijn de verschillende voor de vaststelling der heffing in aanmerking te nemen prijzen individueel te vergelijken. De op verwerkte produkten toepasselijke heffing bestond uit twee elementen, het ene „vast" — dat voor gedenatureerd maniokmeel nihil was — het andere „variabel". Ingevolge artikel 7, leden 1 en 2, van verordening nr. 55/62 was het variabele element der heffing op 100 kg gedenatureerd maniokmeel gelijk aan de heffing op 40 kg gerst.

Volgens die berekeningsmethode hadden de commercialisatiekosten, met inbegrip van de compenserende belasting, derhalve slechts in die mate in aanmerking kunnen worden genomen als reeds was geschied bij de berekening der heffing op de grondstof, die bij de vaststelling van het variabele element als basis had gediend. Het heffingsbedrag was immers nauwkeurig bepaald, aangezien de hoogte van het variabele element was berekend aan de hand van de heffing op het produkt, dat het meest met het verwerkte produkt overeenkwam. Slechts op de in artikel 7, lid 2, alinea 2, van verordening nr. 55/62 genoemde voorwaarden kon dit worden gewijzigd.

Bij een dergelijk berekeningssysteem kon derhalve de compenserende belasting voor de berekening van de op het litigieuze produkt toepasselijke heffing niet in aanmerking worden genomen.

Met een beroep op 's Hofs jurisprudentie merkt de Bondsrepubliek vervolgens op dat de compenserende belasting geen heffing van gelijke werking als een douanerecht vormt en niet op grond van het Verdrag als ongeoorloofd kan worden aangemerkt. Bovendien volgt geenszins uit 's Hofs arrest in de zaak 76-70 dat de compenserende belasting „eveneens" in aanmerking moet worden genomen voor de berekening der heffing op de verwerkte produkten, welke zijn vermeld in de bijlage bij verordening nr. 19/62. In dat arrest heeft het Hof zich beperkt tot de uitlegging van artikel 4 dier verordening. Die bepaling betrof uitsluitend de vaststelling van de drempelprijs der daarin genoemde grondstoffen en bevatte geen enkele regel voor de berekening der heffing op de in de genoemde bijlage vermelde verwerkte produkten.

C — Opmerkingen van de Commissie

Volgens de Commissie dient onderscheid te worden gemaakt tussen het prijssysteem voor de in artikel 4 van verordening nr. 19/62 genoemde produkten en dat voor de overige graansoorten. Voor laatstgenoemde hield verordening nr. 19/62 geen op een systeem van gemeenschappelijke prijzen gebaseerde garantie voor bepaalde binnenlandse prijzen in. Wanneer op de invoer van die graansoorten niettemin een heffing plaatsvond, dan gebeurde zulks omdat die graansoorten in de plaats van de in arti-

kel 4 van verordening nr. 19/62 genoemde kunnen worden gebruikt en zowel de afzet daarvan als de in dat artikel gegeven prijsgarantie in gevaar zouden worden gebracht indien de te goedkope invoer van vervangende graansoorten een vervangingsconcurrentie mogelijk had gemaakt. Een heffingssysteem moet derhalve het verschil verevenen tussen het prijsniveau der ingevoerde graansoorten en dat der in artikel 4 van verordening nr. 19 bedoelde.

Dezelfde overwegingen dienen mede te gelden voor de verwerkte produkten, die zijn vervaardigd op basis van de in artikel 1, sub d, en in de bijlage bij verordening nr. 19 genoemde graansoorten, met name op meel van maniok. Daar de graansoort waaruit dit produkt wordt vervaardigd binnen de Gemeenschap in het geheel niet wordt verbouwd, is er ook geen reden om een systeem van garantieprijzen in te voeren. Nochtans zouden deze verwerkte produkten vanwege hun lagere prijs de plaats kunnen innemen van de beschermde basisgraansoorten, dan wel van de op basis daarvan verwerkte produkten. Derhalve moest de prijs bij invoer van maniokmeel door heffingen ten minste zoveel worden verhoogd dat, gelet op de belangrijkste beschermde concurrerende produkten, een vervangingsconcurrentie werd vermeden. Daaruit volgt dat de heffing op maniokmeel niet ten doel kon hebben om de binnenlandse en buitenlandse prijzen onderling aan te passen. Het enige doel was om te verhinderen dat de prijs waarvoor maniokmeel op de binnenlandse markten der Lid-Staten werd aangeboden niet in die mate van die der beschermde graansoorten of op basis daarvan verwerkte produkten afweek dat het samenstel van de daarvoor geldende marktprijzen daardoor wezenlijk werd verstoord. Artikel 14 van verordeningen nr. 19/62 en artikel 7 van verordening nr. 55/62 zien op die situatie.

De Commissie leidt daaruit af dat de beginselen van arrest 76-70 in casu niet van toepassing zijn: er was geen dwingende reden om de compenserende omzetbelasting bij de vaststelling der heffing in aanmerking te nemen, aangezien de grondslag voor een dergelijke vermindering — namelijk een vaste richtprijs — ontbrak. Wat betreft de aftrek der voor de behandeling van ingevoerd maniokmeel met eosine gemaakte denatureringskosten merkt de Commissie op dat het heffingsstelsel van artikel 7 van verordening nr. 55/62 reeds in voldoende mate rekening hield met de verschillende gebruiksmogelijkheden en waardeverhoudingen van gedenatureerd en niet gedenatureerd meel van maniok. Artikel 7 van verordening nr. 55/62 bevatte namelijk twee afzonderlijke heffingsregelingen daar het voor gedenatureerd maniokmeel van de heffing op gerst uitging en voor niet gedenatureerd maniokmeel van de heffing op maïszetmeel.

Het was niet noodzakelijk om in nog meerdere mate rekening te houden met de denatureringskosten. Voor reeds gedenatureerde ingevoerde waar zou het geen zin hebben gehad, van de in verband met de denaturering verminderde heffing nog eens de denatureringskosten af te trekken. Voor in onveranderde toestand ingevoerde waren zou de aftrek der na invoer gemaakte denatureringskosten eveneens onlogisch zijn geweest: aangezien de gebruikers van geïmporteerd maniokmeel vrij bleven daarmede te doen wat zij wilden, diende de heffing te worden afgestemd op het inheemse produkt dat, gezien de veelvoudige gebruiksmogelijkheden van niet gedenatureerd maniokmeel, bij voorrang moest worden beschermd.

Overigens zou aanvaarding der vordering van verzoekster — die verlangt dat diverse kosten welke zij in feite in bepaalde specifieke gevallen heeft moeten maken in aanmerking worden genomen — een inbreuk betekenen op de in de gemeenschappelijke landbouwordening algemeen toegepaste generieke berekeningsmethode. Ten slotte zou het in aanmerking nemen der na invoer gemaakte denatureringskosten zijn neergekomen op het verlenen van een communautaire denatureringspremie die het openbaar belang van de Gemeenschap niet vordert.

Naar het oordeel der Commissie moet de prejudiciële vraag aldus worden beantwoord dat ingevolge verordening nr. 19 de op gedenatureerd meel van maniok toepasselijke heffing niet diende te worden verminderd met de bij invoer geheven compenserende omzetbelasting.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Finanzgericht Hamburg bij beschikking van 16 maart 1973, ingekomen ter griffie van het Hof op 18 april 1973, krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag een vraag heeft gesteld inzake de uitlegging van zekere bepalingen van verordening nr. 19 van de Raad van 4 april 1962, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen (PB 1962, nr. 30) en van verordening nr. 55 van de Raad van 30 juni 1962, betreffende de regeling voor de op basis van granen verwerkte produkten (PB 1962, nr. 54);

dat die vraag inhoudt of de artikelen 14 van verordening nr. 19/62 en 7 van verordening nr. 55/62, gezien het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 12 mei 1971 in de zaak 76-70, in die zin zijn te verstaan dat het bij invoer der in artikel 1, sub d, en de bijlage bij verordening nr. 19/62 bedoelde verwerkte produkten aan compenserende omzetbelasting geheven bedrag, van de op die produkten toepasselijke heffing moet worden afgetrokken;

2 Overwegende dat de gestelde vraag betrekking heeft op de berekening der heffing op „meel van maniok", dat onder het begrip „verwerkte produkten" van artikel 1, sub d, en de bijlage bij verordening nr. 19/62 valt;

dat deze, overeenkomstig artikel 14 dier verordening berekende heffing uit twee elementen was samengesteld, het ene variabel, het andere vast;

dat voor de verwerkte produkten, die geen grondstoffen genoemd in artikel 1, sub a, bevatten, het variabele element overeenkomstig artikel 14, lid 1, sub A, b, werd vastgesteld, rekening houdend met de marktsituatie van de uit bovenbedoelde grondstoffen vervaardigde verwerkte produkten, die daarmede het meest overeenkomen;

dat te dien aanzien artikel 7, lid 1, — overeenkomstig het in artikel 2, lid 4, bepaalde — voorschreef dat voor de verwerkte produkten, vermeld in de bijlage bij verordening nr. 19/62 in de groep 11.06 van het gemeenschappelijk

douanetarief, waaronder „meel van maniok", het op 100 kilogram verwerkt produkt toepasselijke variabele element gelijk is aan het variabele element bedoeld in artikel 9, dat van toepassing is op 100 kilogram maïszetmeel;

dat ingevolge artikel 9 het op 100 kilogram maïszetmeel toe te passen variabele element gelijk was aan de heffing die van toepassing is op 161 kilogram maïs;

dat voorts bij artikel 7, lid 3, sub a, het vaste element der heffing dat op het betrokken produkt van toepassing is op 1,70 rekeneenheden werd bepaald;

3 Overwegende dat uit deze bepalingen volgt dat in tegenstelling tot de regeling van artikel 10, lid 2, van verordening nr. 19/62 — krachtens welke de heffing naar gelang de tussen de cif-prijs en drempelprijs bestaande verschillen kan variëren — de regeling van artikel 14 dier verordening en van artikel 7 van verordening nr. 55/62 de toepassing van een heffing voorziet, waarvan het bedrag aan de hand van reeds tevoren vaststaande factoren wordt berekend, namelijk de werkelijk op gerst drukkende heffing enerzijds, en het door de wetgever bepaalde vaste element anderzijds;

dat het bij dit systeem, hetwelk daardoor wordt gekenmerkt, dat de berekening der heffing in al haar onderdelen door het Gemeenschapsrecht wordt bepaald, derhalve is uitgesloten dat de Lid-Staten het heffingsbedrag middels niet door de communautaire wetgever voorziene berekeningen kunnen laten variëren en in een bepaald geval de compenserende omzetbelasting van genoemd bedrag aftrekken;

dat een dergelijke aftrek de hoogte der vaste en variabele elementen, zoals die in verordening nr. 55/62 direct of indirect zijn berekend, zou beïnvloeden;

4 dat bijgevolg de artikelen 14 van verordening nr. 19/62 en 7 van verordening nr. 55/62 in die zin dienen te worden verstaan dat het bij invoer aan compenserende omzetbelasting geheven bedrag niet van de heffing moet worden afgetrokken;

Ten aanzien van de kosten

5 Overwegende dat de kosten, door de Bondsrepubliek Duitsland en de Commissie der Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen

bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen en dat de procedure ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de mondelinge opmerkingen van de firma Neufeld & Co. en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name de artikelen 40 en 177;
Gelet op verordening nr. 19 van de Raad der EEG van 4 april 1962;
Gelet op verordening nr. 55 van de Raad der EEG van 30 juni 1962;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap, met name artikel 20;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Finanzgericht Hamburg bij beschikking van 16 maart 1973 gestelde vraag, verklaart voor recht:

De artikelen 14 van verordening nr. 19 van de Raad der EEG van 4 april 1962 en 7 van verordening nr. 55 van de Raad der EEG van 30 juni 1962 dienen aldus te worden verstaan dat het bij invoer der in artikel 1, sub d, en in de bijlage bij verordening nr. 19/62 bedoelde verwerkte produkten aan compenserende omzetbelasting geheven bedrag niet van de heffing moet worden afgetrokken.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt